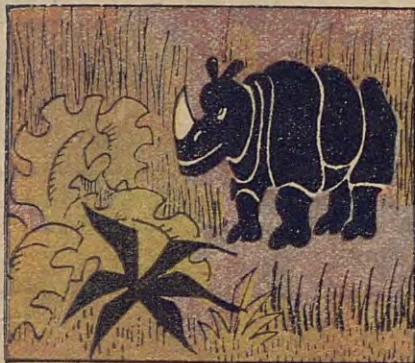

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

El rinoceront i l'explorador

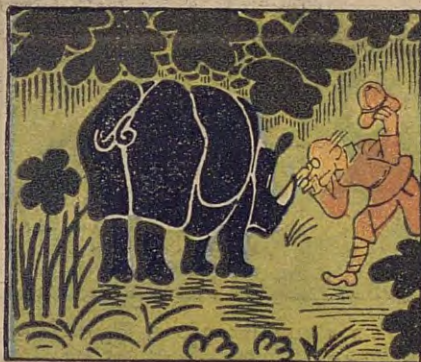
Una vegada hi havia un rinoceront que no havia vist mai cap explorador.

I un explorador que no havia vist mai cap rinoceront.

Imagineu-vos, doncs, la sorpresa de l'explorador en veure un rinoceront per primera vegada!

I la sorpresa del rinoceront en veure per primera vegada un explorador.

—Té! això anirà bé per penjar el barret!—va dir-se l'explorador, adonant-se del nas banyut del rinoceront.

El rinoceront, però, en sentir que li penjaven allò al nas, es va espantar i va fugir.

L'explorador va creure que li volia robar el barret i va empaïtar el rinoceront camps a través.

El pobre rinoceront tremolava fins que ja por l'impossibilitat de caminar. Alèshores l'explorador recobrà el seu barret.

El pobre rinoceront trigà molts dies a refer-se de l'ensurt, i l'explorador se n'anà convençut de que els rinoceronts eren una colla de poques vergonyes.

La venjança d'en Quimet

Don Patrici Rodrigànyez és un home geniüt. Un dia, en sortir de casa, s'entrebancà amb en Quimet, i portat per la seva fúria, li donà un cop de bastó.

A l'endema en Quimet es cobrà el cop de bastó, penjant a l'esquena de Don Patrici un tall de botifarra.

Don Patrici tenia molta por als gossos. Podeu comptar l'esverament que tingué en veure que el seguia un gos

i després un altre i un altre, fins que el seguiren tres dotzenes i mitja de gossos.

Apretà a córrer i els gossos vinga córrer darrera d'ell.

Fins que amb l'esverament topà amb un fanal i tots els gossos se li tiraren a sobre, i disputant-se el tall de botifarra el deixaren fet una llàstima.

Massa atent

Dibuixos d'en CORNET

Per en GUILLEM D'OLORO

—Noia, fes el sopar bo, que vindrà don Pau Moltó.

—Ja saps que és calb; fes present al nen que no en faci esment.

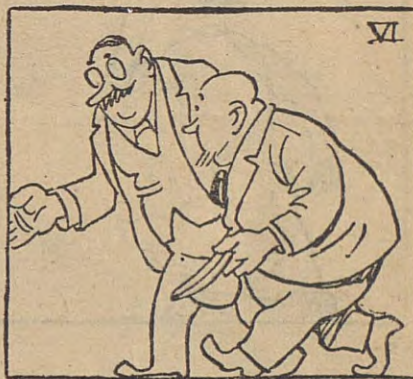
Avisa al nen la mamà que un senyor molt calb vindrà.

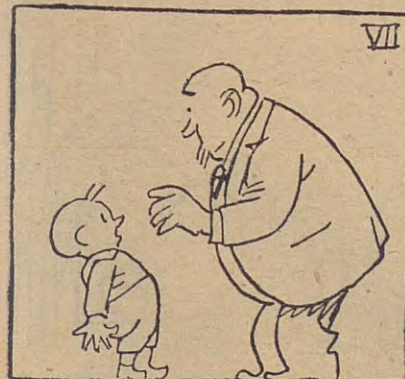
—No t'escapi davant d'ell dir-li que no té cabell.

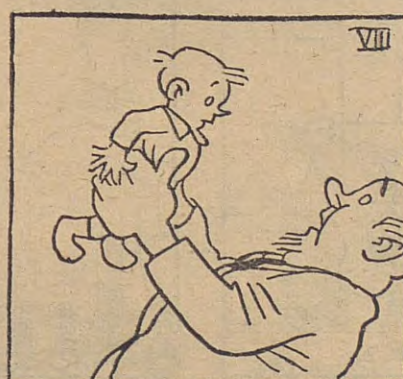
El nen comprèn la raó i promet ser bon minyó.

Amb el marit ha arribat aquell vespre el convidat.

El menut surt amatent i es mira el crani lluent.

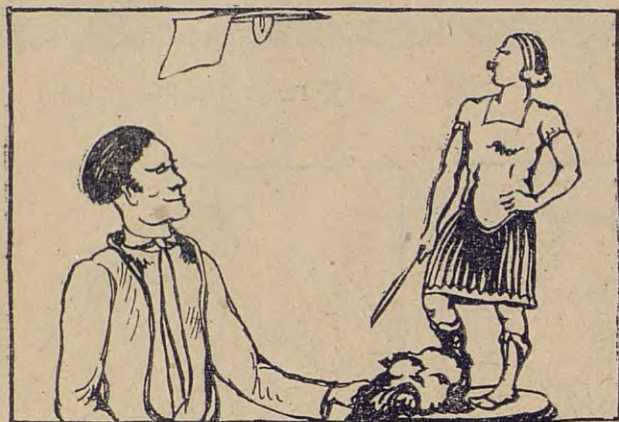

I en saludar el senyor li diu, per fer-ho millor:

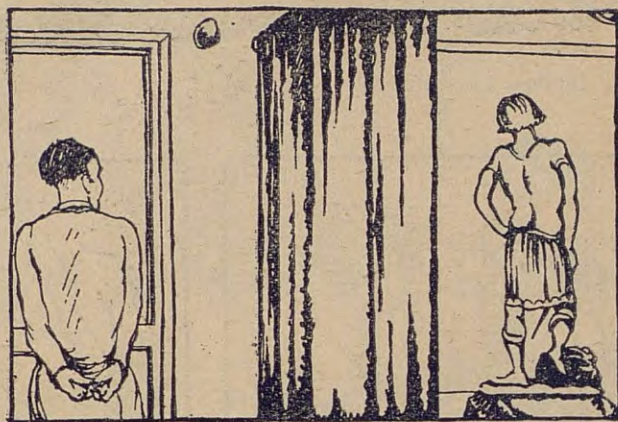

—¿Sap que li escau molt, vostè, el cabell tan llarg que té?

Idea lluminosa

Un escultor de fama i propietari d'un establiment d'objectes d'art, acaba d'enllestir un esplèndid David molt propi per a fer-ne un present.

L'estàtua ja fa temps que és a l'aparador, però ni tan sols fa girar la gent que passa.

L'escultor, preocupat, es mira l'estàtua i en veure el cap del gegant Goliat als peus de David, li acut una idea lluminosa.

Influït per la posició atlètica del David, arrodoneix la testa del gegant fins a convertir-la en una pilota i el David en un futbolista.

I, és clar... de seguida es reuní un públic ben esportiu davant de l'aparador.

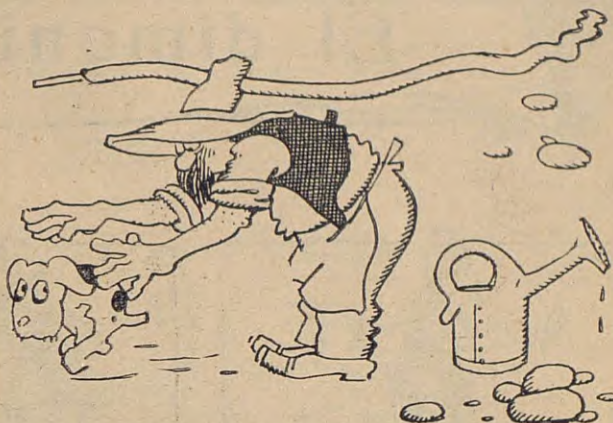

L'estàtua fou venuda; i fou tanta la demanadissa, que l'escultor es veié obligat a fer-ne reproduccions en sèrie, com qualsevol milionari nordamericà.

Transformacions

La dona del jardiner
un gosset molt bonic té.

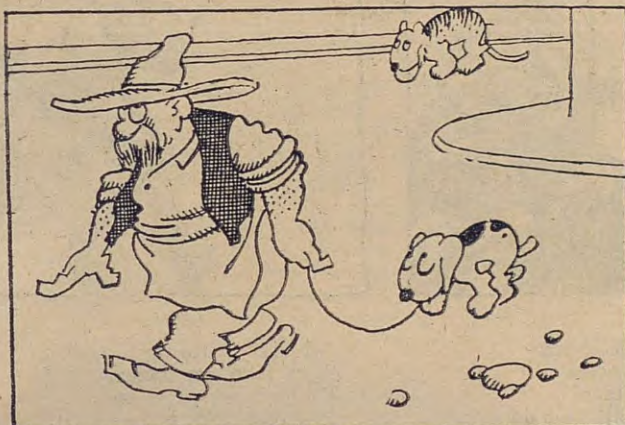

Un dia el gos ha fugit
i a empaitar-lo va el marit.

En aquell precís moment
un feroç tigre tremend

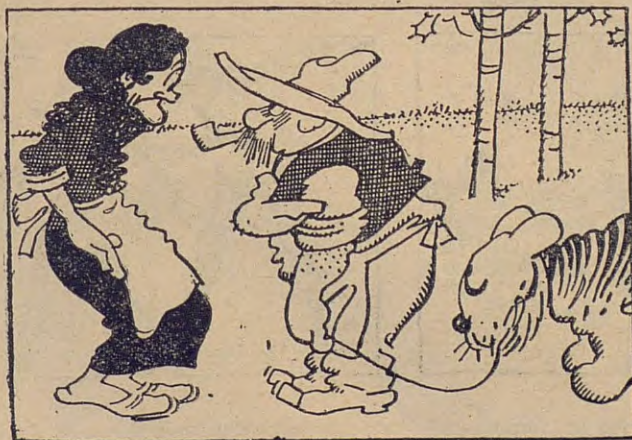
s'escapava de la gàbia
perseguint la gent amb ràbia.

El jardiner ja té el gos
i ara el tigre, cautelós...

s'ha apropat sens fer soroll
i el menja d'un cop de coll.

—Aquí el tens; i ben lluny que era...
De l'ensurt, veient la fera

tant es varen arronsar
que el tigre no els sap trobar.

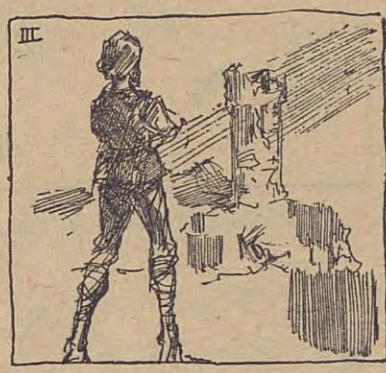
El dimoni enganyat

I
Hi havia un senyor baró
que després de moltes guerres
havia empobrit ses terres
i buidat l'or del recó.

II
Tant havia guerreat
contra alarbs i cristians,
que amb els senyors dels voltants
molt s'havia enemistat.

III
El seu castell esquerdat
poca defensa oferia
i tremolava pel dia
que es veiés molt atacat.

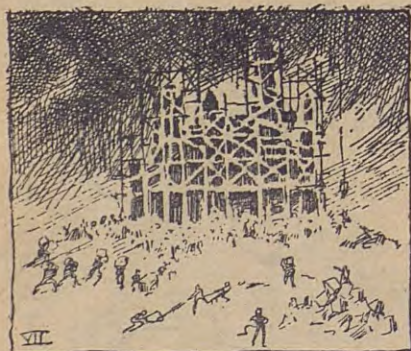
IV
Mentre pel bosc passejava,
Satanàs li aparegué:
—Jo el castell t'arreglaré...
I les condicions dictava.

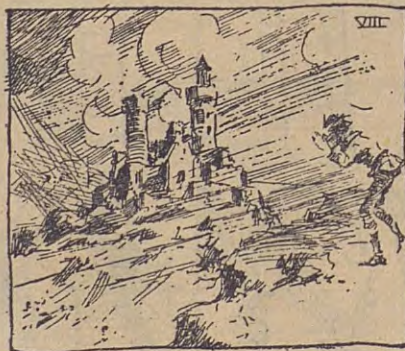
V
—A les dotze de la nit
les obres començaré
i llestes les deixaré
abans que el gall faci un crit.

VI
—I així que estigui acabat,
tu ta filla em donaràs.
El baró no dubta pas:
les condicions ha acceptat.

VII
Tres cents mil dimoniets
a les dotze de la nit
de sota terra han sortit
i van alçant les parets.

VIII
Quan sols faltava un marlet,
el baró, que espia el joc,
fa un ben fort «Cocorococ»!
que a tots fugir els ha fet.

IX
I quan acut Satanàs
i la noia ha reclamat,
com que el castell no ha acabat
el deixa amb un pam de nas.

Becquer

Revenja i càstig

EN Rebull era cambrer del tercer corredor d'estribord del transatlàntic «Príncep Blanc», i era molt conegut en tot el vaixell per les seves patilles i bigoti que li donaven un aspecte molt diferent dels altres cambrers, sempre curosament afaitats.

En Rebull era un home poc comunicatiu i ningú no sabia res de la seva història. Feia tres anys que treballava en el vaixell i no s'havia fet cap amic. Corrien veus de què era un embriac empereit, que només esperava saltar a terra al final de cada viatge per gastar-se els jornals en ginebra a les tavernes del port... i en efecte, era així. Si algú hagués conegut la seva història, hauria sabut ensems per què duia tan pèl a la cara i per què s'embriagava sovint...

I era aquesta la tragèdia de la seva vida: En Rebull havia estat criat i educat junt amb un seu cosí, de la mateixa edat que ell i que se li assemblava com una gota d'aigua a una altra. Qualsevol hauria dit que eren germans bessons.

Cresqueren els dos junts i junts feren les dolenteries pròpies de dos xicots joves i malsicats; que sovint acabaven en renys i crits a casa seva... fins que essent ja més grans, alguna de llurs facècies els dugué a la Delegació de Policia.

En Rebull havia hagut de pagar sovint per les malifetes del seu cosí, perquè hom el prenia per ell. Fins que vingué un dia que el cosí en féu una de grossa. Robà una important quantitat i fugí cap a Amèrica.

Naturalment, com que hi havia testimonis oculars del fet, en Rebull fou detingut; tothom testificà que aquell era el lladre, i hagué d'anar a purgar un crim que no havia comès, amb cinc anys de presidi.

Això fou la seva perdició. Allà dins aprengué tots els camins de la mala vida i al mateix temps anà covant en la seva ànima un ferm desig de venjança contra el causant de la seva desgràcia, el seu cosí. Quan sortí del presidi, la primera cosa que féu va ésser deixar-se el pèl de la cara, perquè mai més ningú no el pogués confondre amb el seu parent, i després cercà treball a bord del «Príncep Blanc», per poder anar a Amèrica i perseguir el seu enemic.

Mai, però, l'havia pogut trobar, fins que un dia, amb alegria salvatge, veié el seu nom en la llista de passatgers de primera que tornaven cap a Europa... i precisament destinat a una de les cabines del seu corredor.

Veient arribada l'hora de la revenja, es dedicà a rumiar de quina manera podria revenjar-se millor. Matar-lo, senzillament, no conduïa a res, perquè després ell se les hauria d'heure amb la justícia i fóra pitjor el remei que la malaltia... Però, poc a poc, una idea genial i diabòlica al mateix temps, es féu llum en el seu cervell enterbolit pels vapors de l'alcohol...

Era la darrera nit de navegació. L'endemà de bon matí havien de veure

el far de Càdiç. Calia dur a terme la seva idea aquell vespre mateix, sinó es podria veure privat per sempre de la seva revenja desitjada. Amb tota precaució, entrà en la luxosa cabina del seu cosí, s'amagà darrera la porta, i esperà...

Eren les nou del vespre quan el seu cosí, després de fumar una cigarreta a coberta, entrà a la cabina per reposar. Així que hagué tancat la porta, en Rebull se li llançà al damunt i sense donar-li temps ni de cridar l'escanyà amb una forta faixa que duia a les mans...

Després de cometre el seu crim repugnant s'apressà a treure els vestits del difunt i canviar-los pels seus, i així que acabà aquesta feina no gens fàcil, obrí l'ull de bou de la cabina i llençà per ell el cadàver a l'aigua. La nit era tempestuosa i no hi havia ningú a coberta. Ningú havia vist res...

Tranquillament, en Rebull cuità a tallar-se el pèl de la cara i afaitar-se perfectament. Després es dedicà a resseguir els documents del seu cosí i per ells s'assabentà que la seva víctima era rica...

—Ara seré ric jo... Jo seré ell, d'aquí endavant—sospirà amb satisfacció.

I un cop posades en ordre les coses de la cabina, trucà el timbre d'avisar el cambrer.

Naturalment, no es presentà ningú. Repetí el seu truc dues o tres vegades, fins que es presentà un altre cambrer.

—¿On és el cambrer d'aquestes cabines?—preguntà seriosament en Rebull.

—Dispensi, senyor, no el trobem enlloc.

—Bé, doncs, porteu-me vós mateix una tassa de te.

La desaparició del cambrer no fou gaire comentada.

—Embriac i neurastènic—va dir el capità en saber-ho—, de segur que s'ha llençat al mar. Bon vent! De bojos així no em plau dur-ne a bord!

De manera que en Rebull pogué passar pel seu cosí sense que ningú sospités res. Amb la cara afaitada i amb les ulleres de conxa del difunt, no s'hi podia conèixer cap diferència.

El vaixell havia atracat al moll de Càdiç. Un inspector i tres policies pujaren a bord.

—¿El senyor Francisc Riuet?

Era el nom del cosí d'en Rebull. Aquest cuità a presentar-se.

—Servidor de vostès.

—Doni's pres!

—¿Per quin motiu?—féu en Rebull astorat.

—En virtut d'aquest telegrama del jutjat d'instrucció de Buenos Aires que el reclama per robatori del Banc de la Pampa i assassinat del caixer.

Ara sí que l'hem feta bona!—pensà en Rebull—. Si els dic que no sóc ell em penjaran per haver-lo mort... i si no, em penjaran per haver mort el caixer...

I es deixà agafar sense saber què dir...

PROBLEMA CEREBRAL

Entrà a la carnisseria

la senyora Capdepà

i va dir a la mestressa:

«El cervell que vaig comprar ahir resultà estupend.

Molt a tots ens va agradar, amb això ara en vull un altre,

però m'ha d'assegurar (perquè sinó no el voldria)

que és del mateix animal.

P. E. P

El porter, cansat d'estar sol, es decideix a anar a veure el joc.

(De The Passing Show.)

